

KRONIKA

CARTERA KANEA

Rozhodující bitva

RICK RIORDAN

OD AUTORA PERCYHO JACKSONA

FRAGMENT

Kronika Cartera Kanea Rozhodující bitva

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rick Riordan

Kronika Cartera Kanea – Rozhodující bitva – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRONIKA

CARTERA KANEA

Rozhodující bitva

RICK
RIORDAN

FRAGMENT

*Třem velkým redaktorkám, které ovlivnily mou spisovatelskou
kariéru: Kate Miciakové, Jennifer Besserové
a Stephanii Lurieové – mágům, kteří oživilí moje slova.*

Obsah

1. Vetřeme se na oslavu a vypálíme ji	11
2. Na slovíčko s chaosem	23
3. Získáme skříňku plnou prázdna	35
4. Radím se s válečným holubem.	49
5. Taneček se smrtí	66
6. Amos si hraje s akčními figurkami	81
7. Škrtí mě starý známý.	95
8. Má sestra květináč	110
9. Zia zarazí lávovou bitvu.	121
10. Návštěva u tatínka v práci dopadne bídne	137
11. Don't worry, buď Hapi	159
12. Býci se strašlivými laserovými paprsky	174
13. Přátelská hra na honěnou (s prémieí bolestné smrti!)	191
14. Hádej, kdo jsem!	206
15. Stanu se fialovým šimpanzem	215
16. Sadie na sedadle smrti (nejhorší nápad všech dob)	232
17. Brooklynský dům táhne do války	246
18. Mrtvý kluk zasahuje	260
19. Vítejte v ďábelském domě smíchu	271

20. Usadím se do křesla.	281
21. Bohové jsou pod kontrolou, moje city ne	295
22. Poslední taneček (prozatím).	304
SLOVNÍČEK.	308

VAROVÁNÍ

Toto je přepis zvukového záznamu. Carter a Sadie Kaneovi mi podobné nahrávky poslali už dvakrát předtím a já je přepsal jako Rudou pyramidu a Hněv bohů. I když mě stálá důvěra Kaneů těší, musím vás upozornit, že tento třetí záznam je nejznepokojivější.

Pásek ke mně domů dorazil v ohořelé krabici plné děr od drápů a zubů, které nedovedl identifikovat ani můj známý zoolog. Nebýt ochranných hieroglyfů zvenčí, nejspíš by krabice své putování nepřežila. Čtete dál a pochopíte proč.

S
A
D
I
E

1. Vetřeme se na oslavu a vypálíme ji

Tady Sadie Kaneová.

Pokud tohle posloucháš, gratuluju! Přežil jsi soudný den.

Chci se rovnou omluvit za všechny nepříjemnosti, které ti mohl konec světa přinést. Za zemětřesení, vzpoury, pouliční nepokoje, tornáda, záplavy, tsunami a samozřejmě za toho obřího hada, který spolkl slunce – za většinu z toho bohužel můžeme my.

S Carterem jsme se rozhodli, že musíme aspoň vysvětlit, jak se to stalo.

Nejspíš to bude naše poslední nahrávka. Až si ten příběh vyslechneš, bude ti jasné proč.

Naše problémy začaly v Dallasu, kde ovce chrlicí oheň zničila výstavu krále Tutanchamona.

Ten večer pořádali texaští mágové slavnost v zahradě soch na proti Dallaskému muzeu umění. Pánové si vzali smokingy a kovbojské boty. Ženy měly večerní šaty a účesy nadýchané jako chumáče cukrové vaty.

Ve velkém stanu vyhrávala kapela staré country písničky. Na stromech se třpytily šňůry drobných světýlek. Z tajných dvířek v sochách občas vyskočili mágové, tu a tam někdo vyvolal elektrický výboj a spálil otravné komáry, ale jinak to vypadalo na úplně normální večírek.

Vůdce Jednapadesátého nomu J. D. Grissom zrovna klábosil s hosty a vychutnával si hovězí tacos, když jsme ho odtáhli stranou na naléhavou poradu. Nedělala jsem to ráda, ale nemohli jsme si pomoci, protože mu hrozilo nebezpečí.

„Útok?“ Zamračil se. „Ta Tutanchamonova výstava je otevřená už měsíc. Kdyby chtěl Apop udeřit, neudělal by to už dávno?“

J. D. Grissom byl vysoký a mohutný, s drsnou, ošlehanou tváří, jemnými zrzavými vlasy a rukama hrubýma jako kůra stromu. Vypadal asi na čtyřicet, ale u mágů se věk těžko odhaduje. Klidně mu mohlo být i čtyři sta let. Měl na sobě černý oblek, texaskou provázkovou kravatu a opasek s velkou stříbrnou texaskou hvězdou jako šerif z Divokého západu.

„Promluvíme si po cestě,“ oznámil mu Carter a vykročil na protější stranu zahrady.

Musím uznat, že se brácha choval dost sebevědomě.

Jasně, pořád je to hrozný moula. V kudrnatých hnědých vlasech měl na levé straně pěknou lysinu, jak ho tam láskyplně chňapl gryf, a ze škrábanců na tváři se dalo poznat, že se ještě neumí pořádně oholit. Ale od patnáctých narozenin se docela vytáhl a díky lekcím bojového výcviku se mu vyrýsovaly svaly. V černém lněném úboru vypadal sebejistě a dospěle, zvláště s mečem zvaným *chopeš* po boku. Málem jsem si ho dovedla představit jako vůdce a ani jsem se přitom hystericky nerozesmála.

[Proč se na mě koukáš tak zle, Cartere? Náhodou jsem tě popsal dost velkoryse.]

Carter se vyhnul bufetovému stolu a po cestě sebral hrst tortilových chipsů. „Apop má takový zvyk,“ vysvětloval Grissomovi. „Všechny ostatní útoky se staly v noci při novu, za největší tmy. Věřte mi, na vaše muzeum udeří dneska v noci. A tvrdě.“

J. D. Grissom se protlačil kolem skupiny mágů popíjejících šampaňské. „Ostatní útoky...“ opakoval. „Myslíte v Chicagu a v Mexiku?“

„A v Torontu,“ doplnil Carter. „A... ještě na pár dalších místech.“

Věděla jsem, že nechce říkat víc. Po těch útocích, které jsme zažili v létě, jsme měli oba zlé sny.

Pravda, totální bitva ještě nenastala. Bylo to šest měsíců, co Apop, had chaosu, unikl ze svého vězení v podsvětí, ale ještě pořád nespustil tu mohutnou invazi do smrtelného světa, kterou jsme čekali. Z nějakého důvodu si dával načas a spokojil se s drobnějšími útoky na nomy, které se zdály být zabezpečené a spokojené.

Jako tento, pomyslela jsem si.

Když jsme míjeli stan, kapela zrovna dohrála. Na Grissoma zamávala smyčcem krásná světlovlasá žena s houslemi.

„Pojď sem, drahoušku!“ zavolala. „Potřebujeme havajskou kytaru!“

Přinutil se k úsměvu. „Za chvíli, zlato. Hned se vrátím.“

Šli jsme dál. Grissom se k nám obrátil. „To byla moje manželka Anne.“

„Ona je taky mág?“ zajímala jsem se.

Přikývl a zachmuřil se. „Ty útoky. Proč jste si tolik jistí, že Apop udeří zrovna *tady*?“

Carter měl plnou pusu tortilových lupínků, odpověděl jenom: „Hm-mmm.“

„Jde mu o jeden artefakt,“ přeložila jsem to. „Zničil už pět jeho kopií. Poslední exemplář je zrovna na vaší výstavě o Tutanchamovi.“

„Který artefakt to je?“ chtěl vědět mág.

Zaváhala jsem. Než jsme přijeli do Dallasu, použili jsme všechna možná štítová kouzla a ochranné amulety, aby nás nikdo nemohl tajně vyposlechnout, ale stejně se mi nezamlouvalo mluvit o našich plánech nahlas.

„Radši vám to ukážeme.“ Obešla jsem fontánu, u které dva mladí mágové čmárali hůlkami na dlažbu zářící nápisy *Miluju tě*. „Přivezli jsme si na pomoc vlastní bojový tým. Čeká v muzeu. Kdybyste nás nechal ten artefakt prozkoumat, možná i odvézt s sebou do úschovy –“

„Odvézt do úschovy?“ zakabonil se Grissom. „Ta výstava je pořádně chráněná. Nasadil jsem na to své nejlepší mágy, hlídají ji dnem i nocí. Myslíte si, že to v brooklynském domě zvládnete líp?“

Zastavili jsme se na konci zahrady. Přes ulici visel z boční stěny muzea dvě patra vysoký transparent s králem Tutanchamonem.

Carter vytáhl mobilní telefon. Ukázal J. D. Grissomovi na displeji fotku – vypálený dům, který býval sídlem Stého nomu v Torontu.

„Nepochybuju o tom, že máte dobré strážce,“ ujistil ho. „Ale radši z vašeho nomu nedělejme cíl pro Apopa. Během těch ostatních útoků... hadovi pomocníci nenechali nikoho naživu.“

Grissom se díval na displej telefonu a pak se ohlédl na svou ženu Anne, která zrovna hrála two-step.

„No dobře,“ přikývl. „Doufám, že ten váš tým je prvotřídní.“

„Je úžasný,“ ujistila jsem ho. „Pojďte, představíme vás.“

Naše bojová skupina mágů zrovna brala útokem obchod se suvenýry. Felix vykouzlil tři tučňáky a ti se kolébali kolem v papírových maskách krále Tutanchamona. Náš kamarád pavián Khufu seděl na polici a četl si *Historii faraonů*, což by vypadalo dost působivě, kdyby tu knihu nedržel vzhůru nohama. Walt – proboha, Walte, proč? – si otevřel skříňku se šperky a probíral se náramky s ozdůbkami a náhrdelníky, jako by byly kouzelné. Alyssa použila svou zemní magii a nechala vznášet hliněné nádoby, žonglovala s dvaceti nebo třiceti najednou ve tvaru osmičky.

Carter si odkašlal.

Walt ztuhl s rukama plnými zlatých šperků. Khufu se dral dolů z police a přitom srazil většinu knih. Alyssiny nádoby popadaly na zem. Felix se pokusil zahnat tučňáky za pokladnu. (Myslí si, že jsou bůhvíjak užiteční. Bohužel mu to nedokážu vysvětlit.)

J. D. Grissom zabubnoval prsty o texaskou hvězdu na opasku. „Tohle má být ten váš úžasný tým?“

„Ano!“ Pokusila jsem se nasadit okouzlující úsměv. „Za tu spoušť se omlouváme. Já to hned, hm...“

Vytáhla jsem od opasku hůlku a pronesla magické slovo: „*Hi-nehm!*“

V podobných kouzlech jsem se vylepšila. Většinou už dovedu

zaměřit sílu své patronky, bohyně Eset, a neomdlít přitom. A ani jednou jsem neexplodovala.

Ve vzduchu na okamžik zazářil hieroglyf pro příkaz *Spoj se*:

Rozbité kousky nádob se daly zase dohromady a scelily se. Knihy vyskočily na polici. Masky krále Tutanchamona odlétly a odhalily – jejda – tučňáky. Naši kamarádi se tvářili trochu rozpačitě.

„Pardon,“ zamumlal Walt a odložil šperky zpátky do skřínky. „Nudili jsme se.“

Nedokázala jsem se na Walta zlobit. Byl vysoký, s atletickou postavou jako basketbalista, oblečený v teplácích a tričku bez rukávů, které odhalovalo jeho svalnaté ruce. Kůži měl barvy horkého kakaa a tvář úplně stejně vladařskou a pohlednou jako sochy jeho předků faraonů.

Jestli se mi líbí? No, to je složitější. Ještě se k tomu dostanu.

J. D. Grissom přešel pohledem náš tým.

„Těší mě, že vás všechny poznávám.“ Pokud vážně cítil nějaké nadšení, povedlo se mu to dobře utajit. „Pojďte se mnou.“

Hlavní halu muzea tvořil rozlehlý bílý prostor s prázdnými kávovými stolky, pódiem a stropem tak vysokým, že by se tam vešla žirafa. Po jedné straně vedly schody na balkon s řadou kancelářů. Prosklené stěny proti nim předváděly noční panoráma Dallasu.

Grissom ukázal na balkon, kde hlídali dva muži v černých lněných hávech. „Vidíte? Stráže jsou všude.“

Muži měli hole a hůlky v pohotovosti. Shlédlí na nás a já si všimla, že jim planou oči. Na tvářích měli namalované hieroglyfy jako válečné maskování.

Alyssa mi zašeptala: „Co to mají s očima?“

„Magie střezení,“ domyslela jsem si. „Ty symboly jim pomáhají vidět do duatu.“

Alyssa se kousla do rtu. Jejím patronem byl bůh země Geb, proto měla ráda pevné věci jako kámen a hlinu. Nesnášela výšky nebo vodní hlubiny. *A rozhodně se jí nelíbila představa duatu* – magické říše, která existuje spolu s tou naší.

Jednou, když jsem jí popsala duat jako oceán pod našima nohama s mnoha vrstvami kouzelných dimenzí, jež se táhnou donekonečna, to vypadalo, že Alyssa dostane mořskou nemoc.

Desetiletý Felix žádné takové výhrady neměl. „Paráda!“ nadchl se. „Taky chci takové zářící oči.“

Přešel si prstem po tváři a namaloval si tam jasně fialové skvrny ve tvaru Antarktidy.

Alyssa se zasmála. „Už vidíš do duatu?“

„Ne,“ přiznal. „Ale mnohem líp vidím svoje tučňáky.“

„Měli bychom si pospíšet,“ připomněl nám Carter. „Apop obyčejně udeří, když je měsíc na vrcholu své dráhy. A to je –“

„Agh!“ Khufu zvedl všech deset prstů. Musím tomu paviánovi přiznat, že má dokonalý smysl pro astronomii.

„Za deset minut,“ oznámila jsem. „No prima.“

Blížili jsme se ke vchodu na výstavu krále Tutanchamona, který se nedal minout díky obřimu zlatému nápisu VÝSTAVA KRÁLE TUTANCHAMONA. Stáli tam na stráži dva mágové se statnými leopardy na vodítkách.

Carter se užasle podíval na Grissoma. „Jak to, že máte neomezený přístup do muzea?“

Texasan pokrčil rameny. „Moje žena Anne je předsedkyní správní rady. Jaký artefakt vlastně chcete vidět?“

„Prostudoval jsem si plánky vaší výstavy,“ odpověděl Carter. „Pojďme. Ukážu vám to.“

Leopardi měli zájem o Felixovy tučňáky, ale hlídači je zadrželi a nás nechali projít.

Výstava byla rozsáhlá, ale pochybuju, že tě zajímají podrobnosti. Bludiště místností se sarkofágy, sochami, nábytkem, zlatými šperky – a tak dále a tak dále. To všechno bych klidně minula. Viděla jsem už tolik egyptských sbírek, že mi to stačí na několik životů, děkuju pěkně.

Kromě toho, všechno, na co jsem se podívala, mi připomínalo zlé zážitky.

Procházeli jsme kolem vitrín s figurkami *vešebtů*, jistě očarováných, aby na vyzvání ožily. Takových jsem pozabíjela hromady. Míjeli jsme sochy nasupených nestvůr a bohů, s nimiž jsem bojovala osobně – supí bohyni Nechbet, která kdysi ovládla tělo mojí babičky (to je na dlouhé povídání), krokodýlího boha Sobeka, ten se mi pokusil zabít kočku (ještě delší příběh), a lví bohyni Sachmet, již jsme kdysi porazili pálivou omáčkou (to radši ani nechtěj vědět).

Nejvíc mě ovšem rozhodila malá alabastrová soška našeho kamaráda Bese, trpasličího boha. Ta plastika byla celé věky stará, ale já poznala jeho mopslí nos, huňaté kotlety, pupek a mile šeredný obličej, který vypadal, jako by mu někdo namlátil pánví. Znali jsme Bese jenom pár dní, ale on doslova obětoval vlastní duši, aby nám pomohl. Pokaždé, když ho teď vidím, připomenu si dluh, ježž nemůžu nikdy splatit.

Musela jsem se u té sochy zdržet déle, než jsem si myslela. Zbytek skupiny mě minul a už zahýbal do další místnosti asi dvacet metrů vpředu, když se vedle mě ozval nějaký hlas: „Sssst!“

Rozhlédla jsem se. Myslela jsem si, že promluvila Besova socha. Pak ten hlas zavolal znovu: „Hej, holčičko! Poslouvej. Není moc času.“

Uprostřed zdi se ve výši mých očí vynořil z bílé omítky mužský obličej, jako by chtěl tu zeď prorazit. Měl zahnutý nos, tenké kruté rty a vysoké čelo. I když byl stejné barvy jako stěna, vypadal pěkně živý. Prázdným bílým očím se podařilo nasadit netrpělivý výraz.

„Ten svitek nezachrániš, holčičko,“ varoval mě. „A i kdyby ano, nikdy mu neporozumíš. Potřebuješ mou pomoc.“

Od té doby, co jsem začala s magií, jsem zažila spoustu divných věcí, takže jsem se ani moc nevylekala. Přesto se mi nechtělo věřit každému starému bílému omítkovému zjevení, zvlášť když mi říká *holčičko*. Připomínal mi nějakou postavu z hloupých mafiánských filmů, na které se moc rádi koukali kluci v brooklynském domě – možná něčího kmotříčka Vinnieho.

„Kdo jsi?“ chtěla jsem vědět.

Ten chlap si odfrkl. „Jako bys to nevěděla. Jako by to *vůbec někdo* nevěděl. Máš dva dny, než mě zničí. Jestli chceš porazit Apopa, zatahej za nitky a dostaň mě odsud.“

„Nemám tušení, o čem to mluvíš,“ odsekla jsem.

Ten muž nemluvil jako bůh zla Sutech, jako had Apop ani jako žádný z ostatních zločinců, s nimiž jsem zatím měla tu čest, ale člověk si nemůže být nikdy jistý. Koneckonců je tu ta věc zvaná *magie*.

Muž vystrčil bradu. „Fajn, chápu. Chceš nějaký důkaz důvěryhodnosti. Svitek nezachrániš, ale zkus zlatou skříňku. Ta ti dá vodítko k tomu, co potřebuješ, pokud jsi dost chytrá na to, abys to pochopila. Pozíříš za soumraku, holčičko. Tehdy má nabídka vyprší, protože pak budu napořád –“ Strnul. Vykulil oči. Napjal se, jako by se mu kolem krku stahovala oprátka. Pomalu se rozplynul a ztratil se zpátky ve zdi.

„Sadie?“ zavolal Walt z konce chodby. „Není ti nic?“

Podívala jsem se na něj. „Viděl jsi to?“

„Co?“ zeptal se.

Jistěže ne, pomyslela jsem si. Copak by to byla nějaká legrace, kdyby vidinu kmotříčka Vinniego měl i někdo další? Pak bych ani nemohla uvažovat o tom, jestli jsem se úplně a totálně nezbláznila.

„Ale nic,“ odbyla jsem ho a rozběhla jsem se za ostatními.

Vstup do další místnosti lemovaly dvě obří obsidiánové sfingy s těly lvů a hlavami beranů. Carter říká, že se tenhle druh sfingy nazývá *criosphinx*. [Díky, Cartere. Všichni jsme umírali touhou se tuhle-tu zbytečnost dozvědět.]

„Agh!“ varoval nás Khufu a zvedl pět prstů.

„Zbývá pět minut,“ přetlumočil to Carter.

„Počkejte chvílku,“ zarazil nás Grissom. „Tahle místnost je vybavena nejsilnějšími obrannými kouzly. Budu je muset upravit, abyste mohli dál.“

„Ehm,“ ozvala jsem se nervózně, „ale ta kouzla i pak zadrží nepřátele, jako třeba obří hady chaosu, že ano?“

Grissom mi věnoval podrážděný pohled, na jaké jsem zvyklá. „Já se v ochranné magii *vážně* docela vyznám,“ ujistil nás. „Věřte mi.“ Zvedl hůlku a začal odříkávat jakousi formuli.

Carter mě odtáhl stranou. „Není ti něco?“

Musela jsem po tom setkání s kmotříčkem Vinniem vypadat dost otřeseně. „To nic,“ zavrtěla jsem hlavou. „Něco jsem tady viděla. Možná to byl jenom nějaký Apopův trik, ale...“

Pohled mi zabloudil na druhý konec chodby. Walt si tam upřeně měřil zlatý trůn ve skleněné vitrině. Nakláněl se dopředu s jednou rukou na skle, jako by byl úplně mimo.

„Nezapomeň, cos mi chtěl,“ řekla jsem Carterovi.

Došla jsem k Waltovi. Světlo exponátu mu zaplavovalo tvář a barvilo ji do hnědočervena jako egyptské kopce.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Na tomhle trůně umřel Tutanchamon,“ vydechl.

Přečetla jsem si cedulku. Nestálo tam o tom nic, ale Walt mluvil dost přesvědčivě. Možná dokázal vycítit to rodinné prokletí. Král Tutanchamon byl Waltův praprapra...prastrýček a stejná genetická zhouba, která ho v devatenácti zabila, teď kolovala ve Waltově krvi a sílila tím víc, čím víc používal magii. A přece toho nechtěl nechat. Při pohledu na trůn předka si musel připadat, jako by četl vlastní nekrolog.

„My nějaký lék najdeme,“ ujišťovala jsem ho. „Jakmile se vypořádáme s Apopem...“

Podíval se na mě a mně došla řeč. Oba jsme věděli, jak chabou šanci máme na porážku Apopa. I kdybychom uspěli, neexistuje záruka, že se Walt dožije toho, aby si mohl vítězství užít. Dneska měl jeden ze svých *dobrých* dnů, a přesto jsem mu v očích viděla bolest.

„Lidi,“ zavolal Carter. „Jsme připravení.“

Místnost za sfingami předváděla „největší hity“ sbírky z egyptského posmrtného života. Dřevěný Anup v životní velikosti shlížel ze svého podstavce. Na vršku repliky vah spravedlnosti seděl zlatý pavián a Khufu s ním hned začal koketovat. Byly tam masky faraonů, mapy podsvětí, spousty kanop – nádob, v nichž se kdysi uchovaly vnitřnosti mumii.

Carter kolem toho všeho prošel. Shromáždil nás okolo dlouhého papyrového svitku ve skleněné vitrině u zadní stěny.

„O tohle vám jde?“ zamračil se Grissom. „O Knihu překonání Apopa? Víte přece, že ani nejlepší kouzla proti Apopovi moc nezměžou.“

Carter si sáhl do kapsy a vytáhl kus spáleného papyru. „Tohle je všechno, co jsme zachránili v Torontu. Byla to další kopie stejného svitku.“

Grissom si vzal ten zbytek papyru. Byl sotva větší než pohlednice a tak spálený, že jsme nerozeznali víc než pár hieroglyfů.

„Překonání Apopa...“ četl. „Ale to je jeden z nejběžnějších kouzelných svitků. Ze starověku se jich dochovaly stovky.“

„Ne.“ Měla jsem co dělat, abych se neohlédla přes rameno, jestli nás neodposlouchávají nějakí obří hadi. „Apopovi jde jenom o jednu verzi, kterou napsal tenhle chlapík.“

Zatukala jsem na cedulku vedle vitríny.

„Autorství přisuzováno princí Chamuasetovi,“ četla jsem, „známějšímu jako Setne.“

Grissom se zamračil. „To je ďábelské jméno... jeden z nejničemnějších mágů, jací kdy žili.“

„Tak se to traduje,“ potvrdila jsem, „a Apop ničí jenom *jeho* verze svitku. Pokud víme, existovalo šest kopií. Apop jich spálil už pět. Tahle je poslední.“

Grissom si pochybovačně prohlížel zbytky spáleného papyru. „Jestli Apop vážně povstal v plné síle z duatu, proč by se obtěžoval několika svitky? Žádné zaříkávadlo ho zastavit nedokáže. Proč už nezničil svět?“

Na tohle jsme se ptali sami sebe už celé měsíce.

„Apop se tohoto svitku bojí,“ nadhodila jsem a doufala, že mám pravdu. „Něco v něm musí skrývat tajemství, jak ho zničit. Chce se postarat o to, aby všechny kopie zmizely, než zaútočí na svět.“

„Sadie, musíme si pospíšet,“ upozornil mě Carter. „Útok může začít každou chvíli.“

Přistoupila jsem ke svitku blíž. Byl zhruba dva metry dlouhý a půl metru vysoký, s hustě popsanými řádky hieroglyfů a pestrými ilustra-

cemi. Viděla jsem už hromady svitků, které popisovaly způsoby, jak porazit chaos, zaklínadla, jež měla zabránit hadu Apopovi zhltnout boha slunce Rea na jeho nočním putování duatem. Staří Egypťané byli touhle věcí dost posedlí. Povedená sebranka, tihle Egypťané.

Umím číst hieroglyfy – to je jedno z mých mnoha úchvatných nadání –, ale v tomhle svitku toho bylo moc. Na první pohled jsem neviděla nic, co by nám pomohlo. Obvyklé popisy Řeky noci, po které se plaví Reova sluneční loď. Já tam byla a stačilo mi to, děkuju pěkně. Dále jsem rozluštila rady, jak zvládnout různé demony duatu. S těmi jsem se setkala. Zabíjela je. Nic nového pod sluncem.

„Sadie?“ zeptal se Carter. „Je tam něco?“

„Ještě nevím,“ zavrčela jsem. „Dej mi chvilku.“

Rozčiluje mě, že můj bratříček knihomol je bojový mág, zatímco ode mě se čeká, že budu velkou čtenářkou magie. Nemám trpělivost skoro ani na časopisy, natož na zatuchlé svitky.

Nikdy tomu neporozumíš, varoval mě ten obličej ve zdi. *Potřebuješ mou pomoc.*

„Musíme to vzít s sebou,“ rozhodla jsem. „Určitě pak zjistím něco víc –“

Budova se otřásla. Khufu vyjekl a skočil do náruče zlatému pavíánovi. Felixovi tučňáci se zmateně kolébali kolem.

„To zní jako –“ Grissom zbledl. „Výbuch venku. Ta slavnost!“

„Chce nás rozptýlit,“ varoval ho Carter. „Apop se pokouší odvést naši pozornost od svitku.“

„Útočí na mé přátele,“ vypravil ze sebe Grissom přiškrceným hlasem. „Na mou ženu.“

„Běžte!“ pobídla jsem ho. Zabodla jsem se pohledem do bratra. „My to s tím svitkem zvládneme. Vaše manželka je v nebezpečí!“

Mág mi stiskl ruce. „Vezměte si ten svitek. Hodně štěstí.“ Vyběhl z místnosti.

Obrátila jsem se zpátky k vitríně. „Walte, dokážeš to otevřít? Musíme to odsud dostat, jak nejrychleji to –“

Místnost se naplnila ďábelským smíchem. Ze všech stran se rozezněl těžký suchý hlas, hluboký jako jaderný výbuch: „*To asi ne, Sadie Kaneová.*“

Připadalo mi, jako by se mi kůže měnila na křehký papyrus. Ten hlas jsem si pamatovala. Vzpomínala jsem si, jaké to bylo, ocitnout se blízko chaosu: jako by se mi krev měnila na oheň a vlákna DNA se rozmotávala.

„Myslím, že vás zničím pomocí strážců *maat*“, zahřímal Apop.
„Ano, to bude zábavné.“

Dvě obsidiánové sfingy s beraními hlavami, které stály u vchodu do místnosti, se obrátily směrem k nám. Postavily se těsně vedle sebe a zablokovaly tak vstup. Z nozder jim šlehaly plameny.

Promluvily společně hlasem Apopa: „*Nikdo se odsud nedostane živý. Sbohem, Sadie Kaneová.*“

2. Na slovíčko s chaosem

Překvapí tě, že dál to šlo všechno od desíty k pěti?

Asi ne.

Naše první ztráty na životech byli Felixovi tučňáci. Sfingy vychrlily oheň a nešťastní ptáci se rozpustili na kaluže vody.

„To ne!“ vykřikl Felix.

Místnost se otřásla, tentokrát mnohem silněji.

Khufu zavřeštěl, skočil Carterovi na hlavu a srazil ho na zem. Za jiných okolností by to byla psina, ale já si uvědomila, že zrovna zachránil bratrovi život.

Tam, kde Carter stál předtím, se rozpadla země, mramorové dlaždice se rozdrobily jako pod neviditelným bouracím kladivem. Trhlina se klikatila místností, ničila všechno, co jí stálo v cestě, vtahovala věci do země a žvýkala je na kousky. Ano... *plazila se*, to je to správné slovo. Ta zkáza se pohybovala přesně jako had a mířila přímo k zadní zdi a Knize překonání Apopa.

„Svitek!“ vykřikla jsem.

Nikdo mě zřejmě neslyšel. Carter byl ještě na zemi, snažil se zbavit Khufua. Felix v šoku klečel nad kalužemi svých tučňáků a Walt s Alyssou se ho pokoušeli odtáhnout od ohnivých sfing.

Vytáhla jsem od pasu hůlku a pronesla první kouzelné slovo, které mě napadlo: „*Drowah!*“

Ve vzduchu zaplály zlaté hieroglyfy – povel pro *Hranice*. Mezi vitrínou a postupující linií zkázy zaplála světelná stěna:

Často jsem to kouzlo používala, abych od sebe oddělila peroucí se učedníky nebo uchránila spíž před nočními nájezdy, ale ještě nikdy jsem ho nenasadila na něco tak důležitého.

Jakmile se neviditelné kladivo dostalo k mému štítu, začalo se kouzlo rozpadat. Trhlina se rozlezla po světelné stěně a roztržila ji na kusy. Snažila jsem se soustředit, ale pracovala proti mně mnohem mocnější síla – sám chaos –, tlačila se mi do hlavy a ničila mou magii.

V panice jsem si uvědomila, že se nemůžu vzdát. Byla jsem chycená v bitvě, která se nedala vyhrát. Apop mi ničil myšlenky stejně lehce jako tu zem.

Walt mi vyrazil hůlku z ruky.

Zalila mě temnota. Zhroutila jsem se Waltovi do náruče. Když se mi před očima zas rozjasnilo, ruce jsem měla spálené a kouřilo se mi z nich. Byla jsem v šoku, bolest jsem necítila. Kniha překonání Apopa zmizela. Nezůstalo tam nic než hromada trosek a mohutná díra ve zdi, jako by jí projel tank.

Svíral se mi krk zoufalstvím, ale kamarádi se kolem mě shlukli. Walt mě pevně držel. Carter vytasil meč. Khufu obnažil tesáky a zaštekal na sfingy. Alyssa objala Felixe a ten jí vzlykal do rukávu. Rychle ztratil kuráž, když přišel o tučňáky.

„To je všechno?“ rozkřikla jsem se na sfingy. „Spálíš svitek a utečeš jako obyčejně? To se bojíš ukázat se osobně?“

Místností se přehnal další smích. Sfingy stály bez hnutí u dveří, ale figurky a šperky ve vitrínách se otrásaly. Najednou se ozval bolestný skřípot a socha zlatého paviána, do níž Khufu předtím hučel, obrátila hlavu.

„Ale já jsem všude,“ promluvil had ústy sochy. „Můžu zničit všechno, čeho si ceníte... a všechny, kterých si ceníte.“

Khufu vztekle zakvílel. Vrhł se na paviána a srazil ho na zem. Socha se rozpustila na kouřící kaluž zlata.

Ožila další socha – pozlacený dřevěný faraon s loveckým oštěpem. Jeho oči získaly barvu krve, vyřezaná ústa se zkroutila do šklebu. „*Tvá magie je slabá, Sadie Kaneová. Lidská civilizace je už stará a prohnílá. Spolknu slunečního boha a uvrhnu tvůj svět do tmy. Všechny vás pohltí Moře chaosu.*“

Socha faraona vybuchla, jako by té energie bylo moc a ona už ji nedokázala snést. Její podstavec se rozpustil, po místnosti se klikatila další linie ďábelské zkázy a drtila dlažbu. Zamířila k vitrině u východní zdi – malé zlaté skříňce.

Zachraň to, ozval se ve mně nějaký hlas – možná mé podvědomí nebo snad hlas Eset, mé patronky bohyně. Sdílely jsme myšlenky tolikrát, že se to nedalo poznat.

Vzpomněla jsem si na to, co mi řekl obličej ve zdi...

Zkus zlatou skříňku. Ta ti dá vodítko k tomu, co potřebuješ.

„Tu skříňku!“ vyjekla jsem. „Zastavte ho!“

Kamarádi na mě nechápavě zírali. Budovou otrásl další výbuch odněkud zvenčí. Ze stropu pršely kusy omítky.

„*Tahle děcka jsou to nejlepší, co proti mně dokážeš postavit?*“ promluvil Apop ze slonovinového vešebtu v nejbližší vitrině – miniaturního námořníka v lodičce. „*Walte Stone... ty máš štěstí. I kdybys dneska přežil, tvá nemoc tě zabije ještě před mým velkým vítězstvím. Nebudeš se muset dívat na zkázu svého světa.*“

Walt se zakymácel. Najednou jsem já podpírala jeho. Spálené ruce mě tak bolely, že jsem měla co dělat, abych se nepozvracela. Trhlina se vinula po zemi a dál mířila ke zlaté skříňce. Alyssa hodila hůl a vykřikla zaklínadlo.

Podlaha se na okamžik ustálila, vyhladila se na pevný plát šedého kamene. Pak se objevily nové praskliny a síla chaosu se hnala dál.

„*Statečná Alyso,*“ uchechtl se had, „*ta země, kterou miluješ, se rozplyne a zůstane jen chaos. Nezbude ti pevné místo, kde stát!*“

Alyssina hůl vzplanula. Vykřikla a odhodila ji.

„Nech toho!“ zaječel Felix. Holí rozbil skleněnou vitrínu a zničil mrňavého námořníka spolu s desítkou dalších *vešebtů*.

Apopův hlas se jen přesunul do jadeitového amuletu Eset na nejbližší soše. „*Á, malý Felixi, ty mě bavíš. Možná si tě nechám jako domácího mazlíčka, jako ty směšné ptáky, které tolik miluješ. Zajímalo by mě, jak dlouho vydržíš, než přijdeš o rozum.*“

Felix hodil hůlkou a sochu srazil. Rozpadající se stopa chaosu už byla v půlce cesty ke zlaté skříňce.

„Chce tu skříňku!“ podařilo se mi ze sebe vypravit. „Zachraňte ji!“

Jasně, nebyl to nejpodnětnější bojový výkřik, ale Carter ho zřejmě pochopil. Skočil před postupující chaos a zabodl do země meč. Na obě strany z něj vyšla modrá magická linie – Carterova verze silového štítu. Linie zkázy na tu překážku narazila a zastavila se.

„*Chudáku Cartere Kane.*“ Hadí hlas byl teď všude kolem nás – skákal z jednoho artefaktu na druhý a každý pod silou chaosu vybuchl. „*Tvé vedení je odsouzeno ke zkáze. Všechno, co ses snažil vybudovat, se zhroutí. Ztratíš ty, které miluješ nejvíc.*“

Carterova modrá obranná linie začala poblíkávat. Jestli mu rychle nepomůžu...

„Apope!“ vykřikla jsem. „Proč čekáš s mým zničením? Udělej to hned, ty přerostlý zrádcofský slizoun!“

Místností se rozeznělo syčení. Možná bych se měla pochlubit, že mimo jiné dovedu lidi pěkně naštvat. Očividně to platí i na hady.

Podlaha se zklidnila. Carter uvolnil své štítové kouzlo a málem se zhroutil. Khufu, bůh žehnej jeho paviánímu důvtipu, skočil ke zlaté skříňce, sebral ji a odskákal s ní.

Když Apop znovu promluvil, hlas mu ztvrdl vztekem. „*Výborně, Sadie Kaneová. Je načase umřít.*“

Dvě sfingy s beraními hlavami se pohnuly a v tlamách jim zazářily plameny. Pak se vrhly přímo na mě.

Jedna z nich našťěstí uklouzla v kaluži vody, která zbyla z tučňáků, a dostala smyk doleva. Ta druhá by mi byla rozpárala krk, kdyby se do ní právě včas nepustil velbloud.

Ano, opravdový vzrostlý velbloud. Pokud ti to připadá šílené, představ si, jak se musela cítit ta sfinga.

Ptáš se, kde se tam vzal velbloud? Možná jsem se už zmínila o Waltově sbírce amuletů. Dva z nich uměly přivolat nechutné velbloudy. Už jsem se s nimi setkala, proto mě moc nenadchlo, když se mi před očima mihlo tunové dromedáří tělo, narazilo do sfingy a svalilo se na ni. Sfinga vztekle zavrčela a pokoušela se osvobodit. Velbloud frkal a prděl.

„Hindenburg,“ povzdechla jsem si. Jenom jediný velbloud na světě smrděl takhle strašně. „Walte, proč jsi, proboha –?“

„Promiň!“ vyjekl. „Spletl jsem si amulety!“

Jeho metoda ale každopádně fungovala. Velbloud moc bojovat neuměl, ale byl těžký a neohrabaný. Sfinga vrčela a chňapala po zemi, marně se pokoušela velblouda setřást. Ale Hindenburg jen roztáhl nohy, vydal strašlivý zvuk a vypustil plyn.

Přesunula jsem se k Waltovi a snažila se vzpamatovat.

V místnosti doslova vládl chaos. Mezi jednotlivými exponáty přeskakovaly úponky rudých blesků. Podlaha se hroutila. Artefakty ožívaly a napadaly mé kamarády.

Carter zastavil druhou sfingu a bodal ji *chopešem*, ale nestvůra odrazila jeho útoky rohy a vychrlila oheň.

Felixe obklopilo tornádo kanop, bušily do něj ze všech stran a on se po nich oháněl holí. Alyssa v obklíčení armády maličkých *vešebtů* zoufale drmolila zaklínadla, používala zemní magii, aby udržela místnost pohromadě. Socha Anupa honila Khufua po sále a rozbíjela pěstmi exponáty, zatímco náš statečný pavián svíral zlatou skříňku.

Všude kolem nás rostla síla chaosu. Cítila jsem ji v uších jako blížící se bouři. Přítomnost Apopa otřásala celým muzeem.

Jak jsem mohla pomoci všem kamarádům najednou, zachránit zlatou skříňku a *k tomu* ještě udržet muzeum, aby se na nás nezhroutilo?

„Sadie?“ ozval se Walt. „Jaký je plán?“

První sfinga konečně setřásla Hindenburga ze zad. Obrátila se a vychrlila oheň na velblouda, který si naposled ulevil a proměnil

se zas na neškodný zlatý amulet. Pak se sfinga obrátila ke mně. Netvářila se nadšeně.

„Walte,“ vyjekla jsem, „hlídej mě.“

„Jasně.“ Nejistě si změřil sfingu. „A ty budeš mezitím dělat co?“

To bych taky ráda věděla, pomyslela jsem si.

„Musíme zachránit tu skříňku,“ prohlásila jsem. „Je to nějaké vodítko. Musíme obnovit maat, nebo se na nás tahle budova sesype a my všichni umřeme.“

„Jak obnovíme maat?“

Místo odpovědi jsem se soustředila. Zahleděla jsem se do duatu.

Těžko se popisuje, jaké to je, vnímat svět v mnoha vrstvách najednou – je to trochu jako dívat se 3D brýlemi a vidět kolem věcí rozmazané pestré aury, až na to, že ty aury k těm věcem vždycky nesedí a že se obrazy pořád proměňují. Mágové si při pohledu do duatu musejí dávat pozor. V nejlepším případě ti bude trochu špatně od žaludku. V nejhorším ti exploduje mozek.

V duatu byla ta místnost plná kroutících se smýček obřího rudého hada – Apopova magie se pomalu rozvíjela a obkličovala mé kamarády. Málem jsem přišla o soustředěnost, a jak se mi zvedal žaludek, i o večeři.

Eset, zavolala jsem. Můžete mi trochu pomoci?

Žilami mi projela síla bohyně. Rozvinula jsem smysly a uviděla bratra, jak bojuje se sfingou. Na Carterově místě stál bojový bůh Hor a meč mu plál světlem.

Kanopy vířící kolem Felixe byly srdce ďábelských duchů – temné postavy, které spáry a zuby chňapaly po našem klučinovi, ale Felix měl v duatu překvapivě silnou auru. Její jasná fialová záře jako by udržovala duchy v odstupu.

Alyssa byla obklopena písečnou bouří ve tvaru obřího muže. Zatímco odříkávala zaklínadla, bůh země Geb zvedl ruce a přidržel strop. Armáda *vešebtů*, která ji obklopovala, plála jako zuřivý požár.

Khufu vypadal v duatu stejně jako normálně, ale jak tak skákal kolem sálu a vyhýbal se soše Anupa, zlatá skříňka v jeho náruči se otevířela. Uvnitř vládla čirá temnota – jako by byla plná inkoustu olihně.

Netušila jsem, co to znamená, ale pak jsem se podívala na Walta a zalapala po dechu.

V duatu byl zahalený poblikávající šedou látkou – plátnem mumií. Tělo měl průsvitné. Kosti mu světélkovaly jako pod rentgenem.

To jeho prokletí, pomyslela jsem si. Je poznamenaný smrtí.

Bylo to ještě horší: sfinga naproti němu představovala střed bouře chaosu. Z těla jí vycházely oblouky rudých blesků. Beraní tvář se proměnila na hlavu Apopa se žlutýma hadíma očima a zuby s odkapávajícím jedem.

Zaútočil na Walta, ale než stačil udeřit, hodil po něm Walt jeden amulet. Zlaté řetězy explodovaly nestvůře do tváře a obalily se jí kolem tlamy. Sfinga zavravorala a cukala sebou jako pes s náhubkem.

„To nic, Sadie.“ Waltův hlas zněl hlouběji a sebejistěji, jako by byl v duatu starší. „Řekni to zaklínadlo. Honem.“

Sfinga napjala čelisti. Zlaté řetězy zasténaly. Druhá sfinga natlačila Cartera až ke zdi. Felix byl na kolenou, purpurová aura selhávala ve víru temných duchů. Alyssa prohrávala boj s hroutícím se sálem a kolem ní padaly kusy stropu. Socha Anupa chytila Khufua za ocas a zvedla ho. Visel hlavou dolů, vyl a svíral v náručí zlatou skříňku.

Teď nebo nikdy: musela jsem znovu nastolit pořádek.

Vstřebala jsem sílu Eset a sáhla tak hluboko do vlastních zásob magie, až jsem cítila, jak mi začíná hořet duše. Přinutila jsem se soustředit a vyslovila jsem nejmocnější ze všech božských slov: „Maat.“

Přede mnou zahořel hieroglyf – malý a jasný jako miniaturní slunce:

„Dobře!“ vyhrkl Walt. „Udržuj to!“ Nějak se mu povedlo přitáhnout řetězy a popadnout sfingu za tlamu. Zatímco se na něj

nestvůra vši silou tlačila, Waltova zvláštní šedá aura se šířila po těle nestvůry jako infekce. Sfinga syčela a svíjela se. Ucítila jsem závan hniloby jako z hrobky – tak silný, že jsem se málem přestala soustředit.

„Sadie,“ naléhal Walt, „udržuj to kouzlo!“

Zaměřila jsem se na hieroglyf. Soustředila jsem všechnu energii do toho symbolu pro pořádek a tvoření. Slovo zazářilo jasněji. Obě sfingy se rozpadly na prach. Kanopy spadly na zem a roztříštily se. Socha Anupa upustila Khufua na hlavu. Vojsko *vešebtů* kolem Alyssy ztuhlo a její zemní magie se šířila po sále, uzavírala praskliny a podpírala stěny. Cítila jsem, jak se Apop stahuje hlouběji do dua-tu a vztekla syčí.

Hned potom jsem omdlela.

„Já ti říkala, že to dokáže,“ ozval se laskavý hlas.

Hlas mé mámy... ale to byl samozřejmě nesmysl. Máma umřela, což znamenalo, že jsem s ní mluvila jenom příležitostně a jenom v podsvětí.

Vrátil se mi i zrak, viděla jsem rozmazaně a tlumeně. Skláněly se nade mnou dvě ženy. Jedna byla máma – světlé vlasy měla sepnuté vzadu, tmavě modré oči jí zářily pýchou. Byla průsvitná, jak duchové bývají; ale hlas měla vřelý a hodně živý. „To ještě není konec, Sadie. Musíš jít dál.“

Vedle ní stála Eset v bílém hedvábném rouchu, vzadu poblikávala duhová křídla. Vlasy měla lesklé a černé, do pramínek zapletené diamanty, a tvář krásnou stejně jako máma, ale vzbuzovala respekt vládkyně a byla méně vřelá.

Nechápej to špatně. Ze sdílení myšlenek s Eset vím, že o mě má takhle bohyně svým způsobem starost, ale bohové nejsou lidé. Nedokážou nás brát jinak než jako užitečné nástroje nebo roztomilé mazlíčky. Lidský život bohům nepřipadá o nic delší než život obyčejné myšky.

„Nechtělo se mi tomu věřit,“ odpověděla Eset. „Poslední mág, který povolal maat, byla sama Hatšepsut, a i ta to dovedla jedine s falešnou bradou.“

Netužila jsem, co tím myslí. Rozhodla jsem se, že to ani nechci vědět.

Pokoušela jsem se pohnout, ale nešlo to. Připadalo mi, jako bych byla ve vaně, ponořená do teplé vody, a obličejte těch dvou žen se nade mnou vznášely hned nad hladinou.

„Sadie, poslouvej pozorně,“ kladla mi na srdce máma. „Nevyčítej si ty smrti. Až sestavíš plán, tvůj otec bude proti. Musíš ho přesvědčit. Řekni mu, že je to jediná cesta, jak zachránit duše mrtvých. Řekni mu...“ Zesmutněla. „Řekni mu, že je to jediná cesta, jak se zase setká se *mnou*. Musíš uspět, má milá.“

Chtěla jsem se zeptat, co to znamená, ale nedokázala jsem promluvit.

Eset mi sáhla na čelo. Prsty měla studené jako sníh. „Nesmíme ji už víc zatěžovat. Prozatím sbohem, Sadie. Rychle se blíží čas, kdy se budeme muset zase spojit. Jsi silná, ještě silnější než tvá matka. Společně budeme vládnout světu.“

„Chceš říct, že *společně porazíme Apopa*,“ opravila ji máma.

„Jistě,“ přisvědčila Eset. „Tak jsem to myslela.“

Jejich tváře splynuly a rozmazaly se. Promluvily jediným hlasem: „Miluji tě.“

Před očima se mi přehnala vichřice. Okolí se změnilo, teď jsem stála na temném hřbitově s Anupem. Ne s tím plesnivým starým bohem se šakalí hlavou, jaký se objevuje v egyptském pohřebním umění, ale s Anupem, jak ho obvykle vídám – jako mladíka s hřejivými hnědými očima, rozčuchanými černými vlasy a nepředstavitelně a protivně krásnou tváří. Chci říct – když je bůh, má nespravedlivou výhodu. Může vypadat, jak se mu zlíbí. Proč se mi vždycky musí zjevovat v *téhle* podobě, která mi dělá z vnitřností vánočku?

„Paráda,“ podařilo se mi říct. „Když jsi tady, musím být po smrti.“

Anup se usmál. „Mrtvá nejsi, i když jsi k tomu neměla daleko. Byl to riskantní tah.“

Obličej mi začal hořet a oheň postupoval dolů na krk. Nevěděla jsem, jestli to jsou rozpaky, vztek, nebo radost, že ho vidím.

„Kde jsi byl?“ chtěla jsem vědět. „Šest měsíců, a ani slovo.“ Jeho úsměv se rozplynul. „Nedovolí mi se s tebou stýkat.“

„Kdo ti to nedovolí?“

„Jsou taková pravidla,“ přerušil mě. „I teď nás pozorují; ale jsi tak blízko smrti, že si můžu dovolit pár chvilek. Musím ti něco říct: máš správný nápad. Dívej se po tom, co tam *není*. Je to jediná cesta, jak přežiješ.“

„Jasně,“ zavrčela jsem. „Dík, že nemluvíš v hádankách.“

Ten hřejivý pocit se mi dostal až k srdci. Začalo bít a já si najednou uvědomila, že od té doby, co jsem omdlela, mi *netlouklo*. To asi nebylo úplně v pořádku.

„Sadie, ještě něco.“ Anupův hlas začal slábnout. Jeho obraz se pomalu rozplýval. „Musím ti říct –“

„Řekni mi to osobně,“ skočila jsem mu do řeči. „Žádné nesmysly s vizemi smrti.“

„Nemůžu. Nedovolí mi to.“

„Mluvíš jako malý kluk. Jsi bůh, nebo ne? Můžeš si sakra dělat, co si zamaneš.“

V očích mu doutnal vztek. Pak se k mému překvapení rozesmál. „Už jsem zapomněl, jak se umíš naštvat. Pokusím se tě navštívit... na *chvilíčku*. Musíme něco probrat.“ Natáhl se a pohladil mě po tváři. „Už se probouzíš. Sbohem, Sadie.“

„Nechod pryč.“ Chytila jsem ho za ruku a přidržela si ji na tváři. Teplo se mi šířilo tělem. Anup se rozplynul.

Prudce jsem otevřela oči. „Nechod pryč!“

Spálené ruce jsem měla zavázané a svírala jsem chlupatou tlapu paviána. Khufu na mě shlížel trochu popleteně. „Agh?“

No paráda. Laškuju tady s opicí.

Celá omámená jsem se posadila. Carter a kamarádi se kolem mě shlukli. Sál se nezhroutil, ale celá výstava krále Tutanchamona byla v troskách. Měla jsem pocit, že nás Společnost přátel Dallaského muzea umění hned tak znovu nepozve.

„C-co se stalo?“ vykoktala jsem. „Jak dlouho –?“

„Bylas dvě minuty mrtvá,“ líčil Carter roztřeseným hlasem.

„Teda, *netlouklo* ti srdce, Sadie. Já myslím... Měl jsem strach...“ Zadrhl se. Chudák kluk. Beze mě by byl vážně v háji.

[Au, Cartere! Nešťouchej do mě.]

„Povolala jsi maat,“ prohlásila Alyssa s úctou. „To je... nemožné.“

Taky bych řekla, že je to nemožné. Použít božská slova a vytvořit nějakou věc jako zvíře nebo židli nebo meč – už to je dost těžké. Povolat živel jako oheň nebo vodu je ještě těžší. Ale povolat jenom pojem, jako je Řád – to se prostě nedá. V tu chvíli mě ale všechno moc bolelo na to, abych dokázala ocenit vlastní úžasnost. Připadalo mi, jako bych zrovna přivolala kovadlinu a ta se mi zhroutila na hlavu.

„To byla náhoda,“ vydechla jsem. „Co ta zlatá skříňka?“

„Agh!“ Khufu hrdě ukázal na skříňku, která stála nedaleko, v bezpečí a nedotčená.

„Hodný paviánek,“ pochválila jsem ho. „Večer dostaneš piškoty navíc.“

Walt se zamračil. „Ale Kniha překonání Apopa byla zničena. Jak nám pomůže ta skříňka? Říkala jsi, že to má být nějaké vodítko...?“

Zdálo se mi těžké podívat se na Walta a necítit se provinile. Už celé měsíce jsem váhala mezi ním a Anupem a od Anupa nebylo fér, že mi vcházel do snů, celý úžasný a nesmrtelný, zatímco chudák Walt riskoval život, aby mě zachránil, a každým dnem slábl. Pamatovala jsem si, jak vypadal v duatu v tom přízračném šedém plátně mumií...

Ne. Nemohla jsem na to myslet. Přinutila jsem se soustředit na zlatou skříňku.

Dívej se po tom, co tam není, kladl mi na srdce Anup. Pitomí bohové a jejich pitomé hádanky.

Ta tvář ve zdi – kmotříček Vinnie – mi řekl, že nám ta skříňka dá vodítko, jak porazit Apopa, jenom *pokud* jsem dost chytrá na to, abych to pochopila.

„Ještě nevím, co to znamená,“ přiznala jsem. „Kdyby nám Texasané dovolili odnést si ji do brooklynského domu...“

Přepadla mě hrůza, pochopila jsem situaci. Zvenku se už neozývaly žádné výbuchy. Jenom hrozivé ticho.

„Ti Texasané!“ vyjekla jsem. „Co se jim stalo?“

Felix a Alyssa vyrazili k východu. Carter a Walt mi pomohli vstát a rozběhli jsme se za nimi.

Všechny stráže zmizely ze svých stanovišť. Dostali jsme se do haly muzea a venku za skleněnými stěnami uviděli sloupy bílého dýmu, stoupající ze zahrady soch.

„Ne,“ zamumlala jsem. „Ne, ne.“

Hnali jsme se přes ulici. V pěstěném trávníku byl teď kráter velký jako plavecký bazén. Dno měl poseté roztavenými kovovými sochami a kusy kamene. Chodby, které dřív vedly do sídla Jednapadesátého nomu, se zhroutily jako obří mraveniště, které rozdupal nějaký vandal. Kráter lemovaly kusy doutnajících večerních šatů, rozmlácené tácy s tacos, rozbité sklenky na šampaňské a polámané hole mágů.

Nevyčítej si ty smrti, řekla mi máma.

Jako ve snu jsem se přesunula k tomu, co zbylo z patia. Půl betonové desky se ulomilo a svezlo se do kráteru. V blátě vedle lesknoucího se kusu stříbra se válely ohořelé housle.

Carter se zastavil vedle mě. „Musíme – musíme hledat,“ hlesl. „Možná to někdo přežil.“

Spolkla jsem vzlyk. Netušila jsem proč, ale cítila jsem to naprosto jistě: „Nikdo to nepřežil.“

Texaští mágové nás přijali mezi sebe a pomáhali nám. J. D. Grissom mi potřásl rukou a popřál štěstí, než odběhl zachraňovat manželku. Ale my už v jiných nomech viděli, co Apop dokáže. Carter Grissoma varoval: *Pomocníci hada nenechávají naživu nikoho.*

Klekla jsem si a zvedla ten lesknoucí se kousek stříbra – napůl roztavenou texaskou hvězdu z opasku.

„Jsou mrtví,“ oznámila jsem. „Všichni.“

C

A

R

T

E

R

3. Získáme skříňku plnou prázdná

S těmi veselými slovy mi Sadie předala mikrofon.

[To ti teda děkuju, ségro.]

Moc rád bych řekl, že se Sadie s tím Jednapadesátým nomem pletla. Moc rád bych řekl, že jsme našli všechny texaské mágy v bezpečí a zdravé. Nenašli. Nenašli jsme nic, jen zbytky po bitvě: spálené slonovinové hůlky, pár rozbitých *vešebtů*, útržky doutnajícího plátna a papyru. Stejně jako po útocích v Torontu, Chicagu a Mexiku mágové prostě zmizeli. Prostě se vypařili, byli pohlceni nebo zničení nějakým stejně strašlivým způsobem.

Na okraji kráteru hořel v trávě jeden hieroglyf: *isfet*, symbol chaosu. Měl jsem pocit, že ho tam nechal Apop jako svou vizitku.

Všichni jsme byli v šoku, ale neměli jsme čas truchlit nad přáteli. Brzo dorazí lidé z úřadů smrtelníků zjistit, co se tu stalo. Museli jsme napravit škodu, jak to nejlíp šlo, a odstranit všechny stopy magie.

S kráterem se toho moc nadělat nedalo. Místní budou prostě muset uvěřit, že to byl výbuch plynu. (Na ten se vždycky svede pousta věcí.)

Pokusili jsme se opravit muzeum a obnovit sbírku krále Tutanchamona, ale nebylo to tak lehké jako uvést do pořádku obchod se suvenýry. Magie nezmůže všechno. Takže pokud se vypravíš na nějakou výstavu o králi Tutanchamonovi a všimneš si na exponátech

prasklin a spálenin nebo uvidíš sochu, která má hlavu připevněnou naopak – omlouváme se. Je to nejspíš naše vina.

Když policie zablokovala ulice a uzavřela zónu výbuchu, shromáždil se náš tým na střeše muzea. Za příznivější situace bychom použili nějaký artefakt a otevřeli portál, který by nás odnesl zpátky domů, ale za poslední měsíce, jak Apop sílil, bylo cestování portály dost riskantní.

Místo toho jsem zahvízdal a přivolal povoz. Gryf Pošuk se k nám snesl z vrcholku nedalekého hotelu Fairmont.

Není lehké najít místo, kde schovat gryfa, zvlášť když táhne loď. Něco takového se nedá prostě odstavit a hodit hrst mincí do parkovacího automatu. Kromě toho bývá Pošuk z cizích lidí nervózní a žere je, proto jsem ho umístil na střechu Fairmontu s bedýnkou mražených krocanů, aby se nenudil. Museli být zmrzlí. Jinak by je zhltal moc rychle a dostal by škytavku.

Sadie mi říká, abych s tou historkou pohnul. Prý je ti fuk, co žerou gryfové. No, tak pardon.

Zkrátka, Pošuk přiletěl a přistál na střeše muzea. Je to krásná nestvůra, pokud si člověk potrpí na praštěné lvy se sokolimi hlavami. Kožich měl rezavý, a jak letěl, obří kolibří křídla vydávala zvuk jako řetězová pila kombinovaná s kazoo.

„PŠÍÍÍK!“ ulevil si Pošuk.

„Jo, kamaráde,“ přikývl jsem. „Vypadneme odsud.“

Člun, který za sebou táhl, byl starověký egyptský model – ve tvaru velké kánoe ze svazků papyrového rákosu, který Walt očaroval, aby se udržel ve vzduchu, byť by nesl jakoukoli váhu.

Když jsme s Air Pošuk letěli poprvé, přivázali jsme ten člun gryfovi pod břicho, což nebylo moc stabilní. A na zádech mu člověk prostě sedět nemůže kvůli těm vysokorychlostním křídům, která by ho rozsekala na fašírku. A tak jsme to vyřešili člunem taženým jako sáně. Fungovalo to dobře, pokud Felix nepokřikoval dolů na smrtelníky: „Hohohó, veselé Vánoce!“

Jistě, většina smrtelníků nevidí magii jasně, takže netuším, za co nás považovali, když jsme jim přelétali nad hlavami. Spousta z nich si jistě vzala silnější dávku léků.

Vznesli jsme se na noční oblohu – nás šest a malá skříňka. Pořád jsem nechápal, proč má o ni Sadie takový zájem, ale věřil jsem jí a věděl, že je důležitá.

Shlédl jsem na trosky zahrady se sochami. Doutnající kráter vypadal jako roztřepená ječící ústa. Hasičská a policejní auta ho obklopila červenými a bílými světly. Uvažoval jsem, kolik mágů asi při tom výbuchu zahynulo.

Pošuk nabral rychlost. Oči mě pálily, ale nebylo to větrem. Odvrátil jsem se, aby to kamarádi neviděli.

Tvé vedení je odsouzeno ke zkáze.

Apop by řekl cokoli, aby nás popletl a přiměl pochybovat o naší věci. Přesto mě jeho slova tvrdě zasáhla.

Nechtěl jsem být vůdcem. Pořád jsem se musel tvářit sebevědomě kvůli ostatním, i když jsem si tak vůbec nepřipadal.

Chyběl mi táta, na něhož bych se mohl spolehnout. Chyběl mi strýček Amos, který odešel do Káhiry vést Dům života. A co se týče Sadie, mé panovačné sestry, ta mě sice podporovala, ale dala jasně najevo, že nehodlá být žádnou vůdkyní. Oficiálně jsem vedl brooklynský dům já. Oficiálně jsem dával příkazy já. Bral jsem to tak, že když uděláme nějakou chybu, třeba dopustíme, aby celý nom zmizel z povrchu země, je to moje vina.

Jasně, Sadie by mi to nikdy nevyčítala, ale já to tak cítil.

Všechno, co ses snažil vybudovat, se zhroutí...

Zdálo se neuvěřitelné, že neuplynul ani rok od té doby, co jsme se Sadii dorazili do brooklynského domu a zholi nic netušili o svém dědictví a schopnostech. Teď jsme to tam vedli – výcvik armády mladých mágů k boji proti Apopovi s užitím stezky bohů, magie, jaká se nepraktikovala tisíce let. Udělali jsme veliký pokrok – ale podle toho, jak dopadl náš dnešní boj s Apopem, to nestačilo.

Ztratíš ty, které miluješ nejvíc...

Přišel jsem už o spoustu lidí. Moje máma umřela, když mi bylo sedm. Táta se loni obětoval a stal se hostitelem Usira. Během léta mnoho našich spojenců podlehl Apopovi nebo byli přepadeni a „zmizeli“ vinou těch odbojných mágů, kteří nepřijali strýčka Amose jako nového vrchního lektora.

Koho ještě bych mohl ztratit... Sadii?

Ne, nemyslím to cynicky. I když jsme vyrůstali většinu života odděleně – já cestoval s tátou po světě a Sadie žila v Londýně s babičkou a dědou –, pořád je to moje sestra. Za poslední rok jsme se sblížili. I když je příšerně otravná, potřebuju ji.

Páni, to je ale depresivní.

[A ten štouchanec do ruky jsem čekal. Au.]

Možná, že Apop myslel někoho jiného, třeba Ziu Rašídovou...

Naše loď vystoupala nad rozzářené předměstí Dallasu. Pošuk vyzývavě zaskřehotal a vtáhl nás do duatu. Člun spolkla mlha. Teplo ta klesla k bodu mrazu. Cítil jsem známé brnění v břiše, jako bychom se řítili z vršku horské dráhy. V mlze šeptaly přízračné hlasy.

Zrovna když jsem si začal myslet, že jsme ztraceni, závrť pomínula. Mlha se rozptýlila. Byli jsme zas na východním pobřeží, vznášeli jsme se nad newyorským přístavem směrem k nočním světlům brooklynského nábreží a k domovu.

Sídlo Jednadvacátého nomu se nacházelo na břehu nedaleko Williamsburgského mostu. Obyčejní smrtelníci neviděli nic než velké polorozpadlé skladiště uprostřed průmyslového dvora, ale mágové ten dům vnímali jako maják – pětipatrové sídlo z vápencových bloků a skla v kovových rámech, vyrůstající z vršku skladiště, zářící žlutým a zeleným světlem.

Pošuk přistál na střeše, kde na nás už čekala kočičí bohyně Bastet.

„Moje kotátka to přežila!“ Popadla mě za ruce a hledala, jestli jsem zraněný, pak to zopakovala se Sadii. Nespokojeně zamlaskala, když si prohlížela Sadiiny zavázané ruce.

Bastetiny svítící kočičí oči trochu znepokojovaly. Dlouhé černé vlasy měla svázané dozadu do copu a její akrobatická kombinéza měnila při pohybu vzor – střídavě se objevovaly tygří pruhy, leopardí skvrny, nebo se proměnila v kaliko. I když jsem ji měl moc rád a věřil jí, byl jsem trochu nesvůj, jakmile začala s tím svým zkoumáním matky kočky. V rukávech ukrývala nože – vražedné železné čepele, které jí jediným pohybem zápěstí vklouzly do dlaní – a já měl vždycky strach, že se splete, popláca mě po tváři a omylem mi usekne hlavu. Aspoň že nás nezkoušela zvedat za zátylek nebo olizovat.

„Co se stalo?“ chtěla vědět. „Jsou všichni v pořádku?“

Sadie se roztřeseně nadechla. „No...“

Vylíčili jsme jí zničení texaského nomu.

Bastet zhluboka zavrčela. Vlasy se jí naježily, ale cop je udržel pohromadě, takže její temeno vypadalo jako rozpálená pánev s popcornem. „Měla jsem být u toho,“ vydechla. „Mohla jsem vám pomoci!“

„To bys nemohla,“ zavrtěl jsem hlavou. „Muzeum bylo moc dobře chráněno.“

Bohové skoro nikdy nemůžou vejít na území mágů ve své fyzické podobě. Mágové celá tisíciletí vyvíjeli kouzelný dozor, aby jim zabránili se tam dostat. Měli jsme co dělat, než jsme pozměnili zaklínadla v brooklynském domě, aby tam Bastet mohla chodit a zároveň nás to nevystavovalo útokům méně přátelských bohů.

Vzít Bastet do Dallaského muzea umění by bylo jako pokoušet se propašovat bazuku letištní kontrolou – sice ne úplně nemožné, ale sakra složité a těžké. Kromě toho Bastet znamenala poslední linii obrany v brooklynském domě. Potřebovali jsme, aby chránila naši domovskou základnu a učedníky. Dvakrát předtím nám nepřátelé dům skoro zničili. Nechtěli jsme, aby se to stalo potřetí.

Bastetin úbor se proměnil na čistě černý, jak se to stávalo, když byla rozladěná. „Stejně bych si nikdy neodpustila, kdybyste...“ Podívala se na naši vyčerpanou a vylekanou partu. „No, aspoň že jste v pořádku zpátky. Co bude dál?“

Walt se zakymácel. Alyssa s Felixem ho přidrželi.

„Nic mi není,“ tvrdil, i když to očividně nebyla pravda. „Cartere, jestli chceš, všechny svolám. Schůze na terase?“

Vypadal, jako by měl každou chvíli omdlít. Walt by to nikdy nepřiznal, ale naše hlavní léčitelka Jas mi řekla, že už teď pořád trpí skoro nesnesitelnou bolestí. Držel se na nohou jenom díky tomu, že mu na prsa malovala hieroglyfy proti bolesti a krmila ho lektvary. Přesto jsem ho požádal, aby se vydal do Dallasu s námi – další rozhodnutí, které mě tížilo na srdci.

Zbytek naší skupiny se taky potřeboval vyspat. Felix měl oteklé oči od pláče. Alyssa vypadala, že je v šoku.

Kdyby se setkání konalo teď, nevěděl bych, co říct. Neměl jsem žádný plán. Nedokázal bych se postavit před celý nom a nezhroutit se, po té zkáze, jakou jsme v Dallasu natropili.

Podíval jsem se na Sadii. Beze slov jsme se shodli.

„Sejdeme se zítra,“ oznámil jsem ostatním. „Potřebujete se trochu vyspat. To, co se stalo s těmi Texasany...“ Hlas se mi zadrhl. „Podívejte se, já vím, jak vám je. Cítím se stejně. Ale vy za to nemůžete.“

Nevím, jestli mi uvěřili. Felix si otřel slzu z tváře. Alyssa mu položila ruku kolem ramen a vedla ho ke schodišti. Walt věnoval Sadii pohled, který jsem nedovedl rozluštit – snad teskný nebo lítostivý –, a vydal se za Alyssou dolů.

„Agh?“ Khufu poplácal zlatou skříňku.

„Jasně,“ přikývl jsem. „Mohl bys to odnést do knihovny?“

To byla nejbezpečnější místnost v domě. Po tom všem, co jsme obětovali, abychom skříňku zachránili, jsem nemínil nic riskovat. Khufu se s ní odkolébal.

Pošuk byl tak unavený, že nedošel ani do svého krytého hnízda. Prostě se stočil tam, kde byl, a začal pochrupovat, ještě zapřažený v lodi. Cestování duatem ho pořádně vyčerpalo.

Odepnul jsem mu postroj a poškrábal ho na opeřené hlavě. „Díky, kamaráde. Nech si zdát o tučných krocanech.“

Ze spaní zavrkal.

Obrátil jsem se k Sadii a Bastet. „Musíme si promluvit.“

Padla málem půlnoc, ale ve velkopokoji bylo ještě živo. Julian, Paul a několik dalších kluků se rozvalovali po gaučích a sledovali nějaký sportovní přenos. Drobtina (naši tři nejmladší učedníci) si na zemi vybarvovali omalovánky. Konferenční stůl byl plný pytlíků s brambůrkami a plechovek s colou. Na koberečku z hadí kůže se povalovaly boty. Uprostřed pokoje se nad našimi uči tyčila dvoupatrová socha Thovta, boha vědomostí s hlavou ibisa a se svitkem a brkem. Někdo mu narazil na hlavu jeden z Amosových klobouků, takže vypadal jako bookmaker, který přijímá na fotbale sázky. Jedno z dětí mu pastelkami nabarvilo

obsidiánové prsty na růžovo a fialovo. Tady v brooklynském domě si bohů umíme vážit.

Když jsme se Sadii sešli po schodech, kluci vyskočili z gaučů.

„Jak to šlo?“ zeptal se Julian. „Prošel tudy Walt, ale neřekl ani slovo –“

„Náš tým je v pořádku,“ uklidnil jsem ho. „Ale Jednapadesátý nom... ten neměl takové štěstí.“

Julian sebou škubl. Věděl, že se nemá ptát na podrobnosti před nejmenšími dětmi. „Našli jste něco užitečného?“

„Ještě nevíme,“ přiznal jsem.

Chtěl jsem u toho zůstat, ale Shelby, naše nejmladší učednice, se ke mně přibátolila, aby mi ukázala své pastelkové dílo. „Zabiju hada,“ oznámila. „Zabiju, zabiju, zabiju. Zlý had!“

Předvedla mi obrázek hada se spoustou nožů v zádech a s křížky místo očí. Kdyby to namalovala ve školce, nejspíš by si vysloužila návštěvu u dětského psychologa; ale tady i ti nejmenší chápali, že se děje něco vážného.

Zazubila se na mě a zašermovala tužkou jako kopím. Couvl jsem před ní. Shelby sice byla holka ze školky, ale zároveň i výborný mág. Tužky se jí občas měnily na zbraně a to, co namalovala, vystupovalo ze stránek – jako třeba červenomodrobílý jednorožec, kterého stvořila na Den nezávislosti.

„Parádní obrázek, Shelby.“ Připadalo mi, jako by se mi srdce pevně stahovalo plátnem na mumie. Jako všechny nejmenší děti tu Shelby byla se souhlasem svých rodičů. Věděli, že je v sázce osud světa. Věděli, že brooklynský dům je nejlepší a nejbezpečnější místo, kde si Shelby může cvičit síly. Ale co je to za dětství, zvládat magii, která by většinu dospělých zničila, učit se o nestvůrách z nočních mūr?

Julian pocuchal Shelby vlasy. „Pojď, holka. Namaluješ mi další obrázek, ano?“

Shelby řekla: „Zabít?“

Julian ji odvedl. Se Sadii a Bastet jsme zamířili do knihovny.

Těžké dubové dveře se otevřely a odhalily schodiště, které klesalo do velkého válcovitého prostoru připomínajícího studnu. Na klenu-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kronika Cartera Kanea - Rozhodující bitva***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.